

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπιδιόρκιστον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμὰ, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γράψαν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαΐου 1897

Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 19

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 137)

Ὁλόκληρος ἡ Γαλλία συνεμερίσθη τὴν χαρὰν τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῆς πρωτεύουσής του, ὅταν ἡ εἰδήσις μετεδόθη ταχέως ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Αὐτοκρατορίας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἡλεκτρικὸς τηλεγράφος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐφευρεθῇ, ἡ εἰδήσις διεβιδάσθη διὰ τοῦ ὀπιقيοῦ λεγομένου τηλεγράφου, ὁ ὁποῖος ἐλειτουργεῖ ἤδη πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν. Ὁ ὀπτικὸς τηλεγράφος, ἐπινόησις τοῦ Κλαυδίου Σάππε, εἶνε μηχανήμα ἀποτελούμενον ἀπὸ μεγάλα κινητὰ ξύλα, μετακινούμενα ἐκάστοτε εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζωσι διάφορα σχήματα, ἢ μᾶλλον σήματα. Τοιαῦτα μηχανήματα ἦσαν τοποθετημένα κατ' ἀποστάσεις ἀναλόγους, ἐπὶ ὕψωμάτων, ὥστε νὰ εἶνε μακρόθεν ὁρατά. Τὴν ἡμέραν καὶ ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο καλός, αἱ εἰδήσεις διεβιδάζοντο μὲ κάποιαν ταχύτητα τὴν νύκτα ὅμως καὶ ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ὀμιχλώδης, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον. Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε τὰ πάντα ἦσαν εὐνοϊκὰ διὰ τὸν Ναπολέοντα, καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς 20 Μαρτίου ἡ ἀτμοσφαῖρα διετηρήθη ἐξόχως αἰθρία. Οὕτως ὁλόκληρος ἡ Γαλλία ἠδυνήθη νὰ μάθῃ αὐθιμερὸν τὴν μεγάλην εἰδήσιν καὶ νὰ εὐχρηθῇ τὸν νεογέννητον βασιλεῖα ὁ ὁποῖος ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ Κεραμεικὸν ἐντὸς τοῦ πολυτελοῦς τοῦ λίκνου. . . . Ἄμα ἐνύκτωσεν, ἡ πόλις ἐφωταγωγῆθη ὡς διὰ μαγείας. Φανοί, λύχναι καὶ λαμπάδες ἐκόσμησαν ἀφθόνως τὰς προσόψεις ὅλων τῶν οἰκημάτων, ἀπὸ τῶν μεγάρων μέχρι τῶν καλυθῶν. Καὶ ὁλόκληρος ἡ νύξ ἐκείνη τῆς χαρᾶς παρήλθε μὲ αὐτοσχέδια πυροτεχνήματα, μὲ ἐνετικὰς ἐορτὰς ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, μὲ χοροὺς ἐπὶ τῶν πλατειῶν καὶ τῶν σταυροδρομίων. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ εἰς μίαν ὁρᾶν. Μετέβαινε συχνὰ ἀπὸ τοῦ γραφείου του εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου ἐκοιμᾶτο τὸ βρέφος, πότε ἀνεγείρων τὸ παραπέτασμα τοῦ

λίκνου διὰ νὰ λάβῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν του, καὶ πότε ἀνεγείρων τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου διὰ νὰ ἴδῃ τὸν λαόν του, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ παρέρχεται καθ' ὁμάδας πρὸ τῶν Ἀνακτόρων μὲ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς. Καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον οὐδὲ αὐτὴ ἡ νίκη, τὴν ὁποίαν κατήγεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἶχε ποτὲ συγκινήσῃ· ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ εἶχον μείνῃ πάντοτε στεγνοί, τώρα ἠσθάνετο δάκρυα ἀνερχόμενα εἰς τὰ βλέφαρά του, χωρὶς νὰ σκέπτεται καὶ νὰ τα σπογγίσῃ. . . . Οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ παρομοίαν εὐτυχίαν καὶ

σὴν-Ναπολέον, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης καὶ Διάδοχος τῆς Γαλλίας.

Πόσα ὀνόματα διὰ τόσῳ μικρὸν παιδίων!

Καὶ ὅταν ὁ Ἐκτωρ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπεκοιμήθη, ἦτο βεβαίως ἐν ἀπὸ τὰ πλέον εὐτυχῇ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ πλέον κουρασμένα παιδία τοῦ κόσμου!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, — εὐτυχῶς εἶχε λησμονήσῃ πλέον τὴν κούρασίν του, — τὸν ἐκάλεσε πάλιν ὁ Αὐτοκράτωρ.

Εκείνην

ἡ εὐτυχία αὐτὴ ἠῤῥεανεν, ἐφ' ὅσον ἐβλεπεν ὅτι καὶ ὁ λαὸς του τὴν συνεμερίζετο.

Ὁ Ἐκτωρ ἐπεθύμει πολὺ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ νὰ νανταλλάξῃ τὰς ἐντυπώσεις του μὲ τοὺς φίλους του· ἀλλ' εἶχε πάρα πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, αὐτὸς διένειμε καὶ τὰ προσκλητήρια εἰς ὅλους τοὺς ἐν τέλει διὰ τὴν τελετὴν, ἡ ὁποία θὰ ἐλάμβανε χώραν μετ' ὀλίγον. Τῷ ὄντι, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Κεραμεικοῦ, ὁ μικρὸς πρίγκιψ ἐβαπτίσθη καὶ ἐλάβε τὰ ὀνόματα: Φραγκίσκος Κάρολος-Ἰω-

Ὁ Ναπολέων διετῆρει τὴν φαιδρὰν ὅψιν τῆς προτεραιᾶς ἀναλλοιώτων, μολονότι αὐτὸς δὲν εἶχε κοιμηθῇ. Διότι, ἂν ὁ ἔκτωρ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη οὐδεμίαν ἔχουν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ὕπνου, δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὸν κύριόν του. Ἄλλ' ὅταν τοὺς ὀφθαλμοὺς κρατοῦν ἀνοικτοὺς ὄνειρα εὐτυχίας, ἡ ἀγρυπνία δὲν εἶνε ἐπίπονος καὶ οὐτε ἀφίει ἔχνη κοπώσεως.

Ὁ Ναπολέων εὐρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖόν του, γράφων ἐπιστολάς.

— Ἄ, νὰ καὶ ὁ μικρὸς μου Ἀκόλουθος! εἶπε φαιδρῶς. Πέ μου λοιπόν, εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Ὡ, Μεγαλειότατε! εἶπε τὸ παιδίον, μ' ἔκφρασαν ζωηροτάτης ἀγαλλιάσεως.

— Εἶδες τὸν υἱόν μου;

— Μεγαλειότατε, ἤμην εἰς τὴν Αἰθουσαν τῶν Στραταρχῶν, ὅταν ἡ Ὑμέτερα Μεγαλειότης τὸν ἐπαρουσίασεν...

— Ἄ, μὰ τότε δὲν τον εἶδες καλὰ. Θέλω νὰ τον ἰδῇς. Ἐλα!

Καὶ ἀνοίξας μίαν θύραν, κεχυμμένην ὑπὸ τὸ ὕψωμα τοῦ τοίχου, ἔνευσε πρὸς τὸν ἔκτορα νὰ προπεράσῃ, καὶ τον ὠδήγησε διὰ πολυαριθμῶν διαδρόμων, εἰς εὐρύχωρον θάλαμον, φωτιζόμενον ὑπὸ δύο μεγάλων παραθύρων.

Ἐν τῇ μέσῳ εὐρίσκετο τὸ λίκνον, ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ μικρὸς πρίγκιψ. Τὸ λίκνον ἐκεῖνο, δῶρον τῆς πόλεως τῶν Παρισίων πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, εἶχε σχῆμα πλοίου. Δύο ὠρεῖα ἀγάλματα, παριστῶντα τὸ μὲν τὴν Ἰσθμὴν, τὸ δὲ τὴν Δικαιοσύνην, ἴσταντο ἐκατέρωθεν. Ὑπεράνω ἵπτατο μία Νίκη, βαστάζουσα τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔλαμπεν ὁ ἀστήρ τοῦ Ναπολέοντος. Κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ μαργάρου τὸ περιέβαλλον πανταχόθεν φούντες καὶ δάφναι τὸ ἐσκήαζον. Ἦτο πραγματικῶς τὸ λίκνον, τὸ ὁποῖον ἤρμοζεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ νικηφόρου Καίσαρος!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέσυρε τὸ παραπέτασμα, — παραπέτασμα ἐκ τριχάπτου, κεντημένον με μελίσσας καὶ φέρον κροσσὺς χρυσοῦς, — τὸ ὁποῖον περιέβαλλε τὸ λίκνον.

Ὁ ἔκτωρ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ παιδίον ταιούτης ἡλικίας, ἀπέμεινε κατὰπληκτος.

Τί; καλὲς αὐτὸς ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης; ἓνα προσωπάκι τόσῳ δά, ἀσχημάτιστον, κατακόκκινον καὶ μορφάζον, μὲ κάτι ματάκια μόλις ἀνοικτά, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὅτι βλέπουν χωρὶς νὰ βλέπουν;

— Τί; εὐμορφον ποῦ εἶνε, ἔ; εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ὁ ἔκτωρ ἐνόει κάλλιστα ὅτι ὤφειλε νὰ συμφωνήσῃ με τὸν Αὐτοκράτορα. Αὐτὸ τῷ ἐπέβαλλεν ἡ στοιχειώδης εὐ-

γένεια, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εὐρίσκετο ἐνώπιον Αὐτοκράτορος. Πῶς ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ εἰς ἓνα πατέρα οἰονδήποτε, ὅτι ὁ υἱὸς του εἶνε ἀσχημος; Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τῷ ἐφαίνετο πολὺ δύσκολον. Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔπεσαν ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου, ἡ ὁποία ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ κεντημένον μανίκι καὶ ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μεταξωτοῦ σκεπάσματος. Καὶ τῷ ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν τὸ βρεφικὸν καὶ χαριτωμένον ἐκεῖνο χεράκι, μὲ τὰ μικροσκοπικὰ του ρόδινα νυγάνια, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζον μὲ τόσα ρουδίνια κολλημένα εἰς τὸ ἄκρον τῶν μικρῶν δακτύλων, ὥστε μὲ ἥσυχον πλῆξιν συνείδησιν, ὅτι δὲν θὰ ἔλεγε ψεῦμα, μὲ τὸν εἰλικρινέστερον ἐνθουσιασμὸν ἀπεκρίθη:

— Ὡ, ναι!

— Σοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ ὁμοιάζει; ἐπανέλαθεν ὁ Ναπολέων.

Ὁ νεανίσκος ἤρχισε νὰ γελά, τόσον τῷ ἐφαίνετο ἀστεῖον νὰ παραβάλλῃ τὸ κατακόκκινον καὶ ζαρωμένον προσωπάκι, τὸ ὁποῖον ἔδλεπε, πρὸς τὸ ὠρεῖον καὶ ἀρρενωπὸν πρόσωπον τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ὡ, βεβαίως μοῦ ὁμοιάζει καὶ πολὺ μάλιστα! δὲν εἶν' ἔτσι, κυρία Μοντεσκιού; ἐξηκολούθησεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀποταθείς πρὸς μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία, ὅταν τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον, ἠγέρθη καὶ ἐπληρώσας τὸ λίκνον.

Ἦτο ἡ παιδαγωγὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε! εἶπεν ἡ κυρία.

— Ὁ Ἀκόλουθος μου Ἀλβας ἀπ' ἐδῶ, δὲν φαίνεται ὅμως αὐτῆς τῆς γνώμης!

Ὁ ἔκτωρ εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ἀμνηστίαν εὐτυχῶς ἡ κυρία ἦλθεν εἰς βοήθειάν του:

— Οἱ νέοι τῆς ἡλικίας τοῦ κυρίου Ἀλβας, εἶπε, δὲν ἔχουν ἀκόμη πεῖραν εἰς τοιαῦτα πράγματα καὶ μὲ δυσκολίαν εἰμποῦν νὰ διακρίνουν τὴν ὁμοιότητα, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ τῶν χαρακτηριστικῶν ἐνὸς βρέφους καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν ἐνὸς μεγάλου.

— Αὐτὸ συμβαίνει χωρὶς ἄλλο, διότι εἶνε φῶς φανερόν ὅτι ὁ ἀνθρωπίνος αὐτὸς ἔχει τὸ μέτωπόν μου, τὴν μύτην μου, τὸ πηγυρὶνί μου, καὶ βεβαίως θὰ ἔχῃ ἀργότερα καὶ τὰ μάτια μου!

— Τὸ εὐχόμαι καὶ το ἐλπίζω, Μεγαλειότατε! εἶπεν ἡ κυρία Μοντεσκιού.

— Ἀλλὰς τε δλίγον μ' ἐνδιαφέρει τί σκέπτεται δι' αὐτὸ ὁ κύριος Ἀκόλουθός μου, ὑπέλαθεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Τὸ βέβαιον εἶνε — καὶ αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει περισσότερο, — ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, θὰ παίξῃ μαζί του καὶ θὰ τον διασκεδάξῃ λαμπρά.

Βεβαίως ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐν ταχεῖ ρευσμῶ, θὰ ἐπανεῖδε τὸ ὠρεῖον ἐκεῖνο

παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔπνευεν ἄλλοτε τὰς δορυβάδας, εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαίν-Κλου... Ἀλλ' εἰς τὸ ὄραμα τοῦτο, εἰς τὴν λυπηρὰν αὐτὴν ἀνάμνησιν, δὲν ἀφῆκε καὶ ῥὸν νάμαυρσιν τὴν σημερινὴν του χαρὰν — ἂν καὶ τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ τὴν ἀμαυρώσῃ.

— Ναι, ἐξηκολούθησε, θὰ ἤξευρῃ νὰ τον διασκεδάξῃ λαμπρά! ὦ, εἶνε εἰδικὸς εἰς αὐτό. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως ἔχει ἄλλην ἐντολὴν νὰ ἐκπληρώσῃ... Ἀκόλουθε Ἀλβας! Σὰς ἐπιφορτίξω νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν ἑπαυλὴν τῆς Ναβάρρας καὶ νὰναγγεῖτε ἐπισήμως εἰς τὴν Αὐτοκρατείαν Ἰωσηφίνην τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ μου. Θὰ ταξειδεύσετε ὅχι ὡς αὐλικὸς Ἀκόλουθος, ἀλλ' ὡς Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως.

— Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως;... ἐπανέλαθεν ὁ ἔκτωρ μὴ ἐννοῶν.

— Μάλιστα, Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Μὰ τί λοιπόν; ὅλα πρέπει νὰ σοῦ τα ἐξηγῶ; τίποτε δὲν ἐννοεῖς σήμερα;... Ὁ δοῦξ τῆς Βικεντίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔδωσα τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς, θὰ προετοιμάσῃ τὰ πάντα οὕτως ὥστε νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὴν Αὐτοκρατείαν μὲ πομπὴν ἀνταξίαν τῆς ἀποστολῆς, διὰ τὴν ὁποίαν σὲ ἐξέλεξα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἔκτωρ Ἀλβας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποβάλῃ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν στολὴν τοῦ Ἀκολούθου τοῦ Αὐτοκράτορος, περιεβλήθη θαυμασίαν στολὴν ἀπὸ βελούδου κυανοῦ καὶ ἀπὸ σατὲν ἄσπρον — τὰ ἰδιαίτερα χρώματα τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης — καὶ ἀνῆλθεν ἐφ' ἡμᾶξας μεγαλοπρεποῦς, συμπομένης ὑπὸ τεσσάρων θυμοειδῶν ἵππων. Δύο θεράποντες χρυσοφόρατοι, μὲ τὴν οἰκοστολὴν τοῦ μικροῦ Βασιλέως, ἴσταντο ὀπισθεν τῆς ἡμᾶξας, ἐν ᾧ οἱ δύο ἡνίοχοι, μὲ φενάκας καὶ σειράδια, ἔπνευον δύο ἐκ τῶν ἵππων τῆς.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἐξαισία. Ἡ πρώϊμος ἀνοιξὶς εἶχεν ἤδη στολίσῃ τὰ δένδρα μὲ νέους βλαστοὺς καὶ τὰ πράσινα λειβάδια μὲ μαργαρίτας. Καὶ ἠυφραίνετο ὁ ἔκτωρ Ἀλβας, εὐτυχῆς καὶ υπερῆφρος, ἐν ᾧ ἡ ἡμᾶξά του, ἀνεγείρουσα νέφος κονιορτοῦ, διέσχισε θορυβωδῶς τὰς ὁδοὺς καὶ ἀφ' οὗ κατ' ἀρχὰς ἠκολούθησε τὰς ὁδοὺς τοῦ Σηκουάνα, ἀπεμακρύνετο ἤδη ἐξ αὐτῶν, εἰσδύουσα εἰς τὰς πλουσίας καὶ καταφύτους ἐξοχὰς τῆς Νορμανδίας. Παντοῦ ἡ φύσις ἐξέτεινε πανηγυρικῶς τοὺς πρασίνοὺς τάπητάς της καὶ τινὰ ὀπωροφόρα δένδρα, ἐκ τῶν πρωϊμωτέρων, ἐπεδείκνυν ἤδη εἰς τὰ ἄκρα τῶν κλάδων, γυμνῶν ἀκόμη ἀπὸ φύλλα, ἀνθώλεια ρόδινα ἢ λευκά.

Σχεδὸν εἰς κάθε τρεῖς λεύγας, ἤλλα-

ζον τοὺς ἵππους. Ὅσakis ἐπλησίαζον εἰς κανένα σταθμόν, ὁ εἰς τῶν ἡνιόχων ἔφερεν εἰς τὸ στόμα τὸ κέρας του καὶ ἐσάλπιζεν ἠχηρῶς, ἐν ᾧ ὁ ἄλλος ἐπλατάγιζε τὴν μαστίγάν του. Τότε ὁ σταθμάρχης, εἰδοποιημένος ἐκ τῶν προτέρων ἔσπευδε νὰπολεύσῃ μόνος του τοὺς κουρασμένους ἵππους καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ μὲ ἄλλους νέους.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, οἱ ἄνθρωποι ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰς οἰκίας των, αἱ οἰκοκυραὶ ἔσπευδον εἰς τὰ κατώφλια τῶν θυρῶν των, αἱ νεάνιδες ἔκυπτον ἀπὸ τὰ παρὰθύρα, οἱ ἀγυῖοπαῖδες περιεστοίχιζον τὴν ἡμᾶξαν, διὰ νὰ ἴδουν τὸν Ἀπεσταλμένον τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ὅλοι κινοῦντες, ἄλλος τὸν πῖλόν του, ἄλλος τὸν σκουφόν του, ἄλλος τὸ μανδύλιόν του, ἀνεκραύγαζαν: Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης!

Κατόπιν ἡ ἡμᾶξά ἐξεκίνησε, καὶ ἐν ᾧ τὸ πλῆθος ἀπεμακρύνετο ἐν τάχει, οἱ ἀγυῖοπαῖδες ἐξηκολούθουν νὰ τρέχουν κατόπι τῆς, ἕως ὅτου ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ χωρίον, καὶ πάλιν δὲν ἐπέστρεφον παρὰ ἀφ' οὗ ἐκουράζοντο.

Ἡ θριαμβευτικὴ αὐτὴ ἡμᾶξοδρομία ὀλίγον ἐλείψε νὰ κάμῃ τὸν ἔκτορα νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶνε αὐτὸς τὸ Βασιλόπουλον! Ὡ, πόσον ἐπεθύμει νὰ τον ἔδλεπον οὕτω, εἰς ὅλην του τὴν δόξαν, ἡ Λουκία καὶ ἡ Βαβέττα! Καὶ ἐπειδὴ τὴν εἶχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σπανίως τῷ συνέβαινε, — ἤρχισε νὰναπαριστᾷ τὴν παλαιάν του ζωὴν, εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας, καὶ νὰ ἐπιθυμῇ νὰ τον ἐδλεπαν εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ του τέθριππον ὅχι μόνον ἡ Λουκία καὶ ἡ Βαβέττα, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν εἶχον γνωρίσῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην — ὁ Πέτρος Πομπόνης καὶ οἱ ἄλλοι.

— Μ' ἔλεγον Πρίγκιπα τῆς Ὀδοῦ Περγαμηνοποιίας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἄχ, ἃς ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς δείξω τώρα, ὅτι ἂν δὲν εἶμαι Πρίγκιψ, εἶμαι τουλάχιστον...

Τί ἦτο ὁ ἔκτωρ, ἡ τί ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο, δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ εἴπωμεν! δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ἀκριβῆ περὶ τούτου ἰδέαν, ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν διάνοιάν του, ὅπως οὕτε κ' ἐκεῖνος βεβαίως δὲν εἶχε σχηματίσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ αὐτοῦ...

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐκδόσεως Δουπὸν.

ΣΤΟΝ ΜΑΗ

Δόξα ἔς τὸν Μᾶν ἀτέλειωτη! γιὰτί, μόλις προβάλλῃ, κάνει τὴν γῆ Παράδεισον μὲ τ' ἀνθηρὰ του κάλλη.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Ἀπριλίου.

ΡΥΦΕΡΑ κόρη, συνδρομήτρια τῆς «Διαπλάσεως», εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας εἵχε νὰ ὑπάγῃ σήμερον, μὲ ἔδειξε τὸ Λεύκωμα τῶν Μικρῶν τῆς Μυστικῶν. Ἐχει συνάξῃ ἕως τώρα περισσότερα ἀπὸ εἰκοσιπέντε Τετράδια, ἀλλὰ δὲν τα ἔδωκεν ἀκόμη, διότι σκοπεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἀνταλλαγὰς.

Εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ αὐτὴν τὴν καινοτομίαν τῆς Διαπλάσεως μὲ εἶπεν. «Ὅ,τι ἔκαμεν ἡ Διάπλασις εἶνε ὠρεῖον» ἀλλ' ἕως τώρα τὰ Μικρὰ Μυστικά τὰ ὑπερβαίνον ὅλα. Ἐγὼ τουλάχιστον νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερα διασκεδάσις, ὅχι μόνον δι' ἐμέ, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν οἰκογένειαν, καὶ διὰ τοὺς φίλους μας ἀκόμη! Δὲν φαντάζεσθε τί γίνεται ἐδῶ-μέσα μὲ αὐτὰ τὰ τετράδια. Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν εἶχα ἰδέαν περὶ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, δὲν ἐφάνταζόμην ὅτι θὰ εἶνε τόσον πολὺ διασκεδαστικά! ἀλλ' ἄμα ἔλαβα τὰ πρῶτα Τετράδια καὶ τα ἀνέγνωσα, καὶ τα ἔδειξα εἰς τοὺς γονεῖς μου, καὶ τα ἐσχολιάσαμεν μαζί, καὶ ἐγελάσαμεν, μ' ἔπιασε τέτοια μυστικὸ μανία, ὥστε μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν θὰναλλάξω Μικρὰ Μυστικά. Ἐκατὸν Λευκώματα νὰ κάμω καὶ πάλιν ὀλίγα θὰ μου φαίνονται! Μὰ ἰδέτε, σὰς παρακαλῶ, κύριε Φαίδων, ἰδέτε τί ποικιλία χαρακτήρων καὶ ὀρέξεων καὶ κρίσεων καὶ ἡλικιῶν... ἰδέτε!

Καὶ μοῦ ἔδωκε νὰ ἐξετάσω τὸ Λεύκωμά της — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁμολογῶ ὅτι ἐκτάκτως μὲ διασκεδάσει. Πράγματι, τί χαριτωμένη ποικιλία! Πόσαι ἐκφράσεις! ποία διαφορὰ εἰς τὰς γνώμας καὶ εἰς τὴν διατύπωσιν των! Δὲν ἦσαν πλῆξιν τετράδια ἐκεῖνα ἦσαν τόσαι εἰκόνες παιδιῶν, αἱ ὁποῖαι παρήλαυνον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἀλλὰ ἦσαν μικρά, μὲ ἀσταθὴ ἀκόμη καὶ ἀγύμναστον χεῖρα γράφοντα τὰς ἀπαντήσεις των. Ἀλλὰ μεγαλῆτερα — κοράσια προπάντων, — ἐχάρασσον τὰς ἀπαντήσεις μὲ ὅλην τὴν σταθερότητα τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠριμότητα τοῦ νοῦ. Ἀλλων τὰ τετράδια ἦσαν κακογραμμένα καὶ λερωμένα, μαρτυροῦντα βίαν καὶ ἀνυπομονήσιν (ἂν ὅχι ἀκαταστασίαν καὶ ἀπροσεξίαν...) ἄλλα πάλιν ἦσαν ἐκτάκτως καλλιγραφημένα καὶ καθαρά, μὴ στὰξ ἡ καὶ μὴ βρέξῃ. Ἀλλὰ ἦσαν σοβαρότατα εἰς τὰς ἀπαντήσεις των, μετρημένα, ψυχρά, τυ-

πικά. Ἀλλὰ ἀνεπαντίαν ἦσαν φαιδρὸτατα καὶ ζωηρότατα, μὲ πλῆθος ἀστείων ἀπαντήσεων αἱ ὁποῖαι ἐπρονάλουν τὸν γέλωτα. Μεταξὺ τῶν πεζῶν, ὑπῆρχον καὶ ὀλίγα ἔμμετρα, μὲ μερικοὺς στίχους πολὺ ἀλατισμένους. Μεγάλῃ ποικιλίᾳ τελειοπάντων καὶ διασκεδάσεως! Ὡ, εἶχε δίκαιον ἡ μικρά μου φίλη νὰ εἶνε τόσον ἐνθουσιασμένη, ἀφ' οὗ κ' ἐγὼ τὴν ἐξήλεуса καὶ ἤθελα νὰ εἶχα τὴν ἡλικίαν της, διὰ νὰ ἔχω κ' ἐγὼ τὸ Λεύκωμά μου...

Ἀλλὰ τὸ ὠραιότερον, τὸ ποιητικώτερον ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἦτο ἡ ἐπικοινωνία τῶν ψυχῶν, ἡ πνευματικὴ γνωριμία, τὴν ὁποίαν ἀνεπροσώπευσε τὸ Λεύκωμα ἐκεῖνο. «Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἄγνωστα ἢ γνωστά παιδιὰ τὰ ὁποῖα τῆς εἶχον στείλῃ τετράδια ἀπὸ τόσα μέρη, εἶχον λάβῃ καὶ αὐτὰ μὲ χαρὰν καὶ μὲ συγκίνησιν ἀπὸ ἐν ἰδικόν της» καὶ οὕτω, χωρὶς ποτε νὰ γνωρισθῶν προσωπικῶς, ἐγνώρισαν ἀμοιβαίως τὸν χαρακτῆρα των, τὰς σκέψεις των, τὰ αἰσθηματά των, τὰς κλίσεις των. Πολλὰ ἀντήλλαξαν καὶ τὰ ὀνόματά των ἔλαβε δὲ ἀφορμὴν ἐκ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ἡ φίλη μου νὰνοίξῃ ἀλληλογραφίαν μὲ δύο-τρία κοράσια ὁμήλικα καὶ ὁμόφροντα. Καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν μοῦ ἔδειξε τὰς ἐπιστολάς των καὶ τὰς φωτογραφίας των, καὶ μὲ συγκίνησιν μοῦ εἶπεν ὅτι τὰς ὠρεῖας αὐτὰς φιλίας τὰς ὀφείλει εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά καὶ εἰς τὴν Διάπλασιν. Καὶ ἂν ποτε εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς των συναντηθῶν αὐτὰ τὰ κοράσια — εἴτε τώρα γρήγορα, εἴτε ὅταν θὰ εἶνε μεγάλαί νεάνιδες, εἴτε ὅταν θὰ εἶνε κυρίαι, εἴτε καὶ ὅταν θὰ εἶνε γραφαί, — ὦ, φαντάζομαι πόσον τρυφερά καὶ συγκινητικῇ θὰ εἶνε ἐκείνη ἡ συνάντησις, μὲ τόσας ἀναμνήσεις!

Ἐν μόνον μοῦ ἔκαμε κακὴν ἐντύπωσιν κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ Λευκώματος τῆς φίλης μου: αἱ πολλὲς ἀνοστοί, καὶ ἃς το εἴπω, πολὺ πρόστυχοι ἀπαντήσεις μερικῶν (πολὺ ὀλίγων, εὐτυχῶς!) Ὑποθέτω ὅτι τὸ πιστότερον κάτοπτρον τῆς ἀνατροφῆς ἐνὸς παιδίου, εἶνε ἐν Τετράδιον μὲ τὰς ἀπαντήσεις του. Ὅχι μόνον ἡ εὐφυΐα φαίνεται ἀπὸ αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ ἡ γνώσις τοῦ κόσμου, καὶ ἡ λεπτότης τῆς ψυχῆς, καὶ ἡ σεμνότης τῶν τρόπων καὶ τῆς ἐκφράσεως. Εἶδα τετράδια παιδιῶν εὐγενέστατα, ἀδρότατα, λεπτότατα, ἀγγελικά, ποῦ μοῦ ἦλθε νὰ τα φιλήσω. Ἀλλ' εἶδα καὶ τετράδια χονδρά καὶ βάνασα, ποῦ μοῦ ἦλθε... νὰ τα σχίσω. Τυπικῶς κρινόμενα, δὲν εἶχον τίποτε τὸ ἐπιλήψιμον, τίποτε τὸ τολμηρόν, διότι ἄλλως ἡ Διάπλασις θὰ τα ἐπετοῦσεν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, ὅταν διήρχοντο ἐκ τοῦ γραφείου

της. Ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ὅμως, πόσῃ κακὴν ἐντύπωσιν κάμνει ἡ ἐκλογὴ χυδαίων φράσεων μὲ ἀξίωσιν εὐφυολογίας! κατὰ χαριτολογημάτων ἀνδρών καὶ προστύχων, ἀπ' αὐτὰ ποῦ λέγουν εἰς τοὺς δρόμους! Ὅσοι τὰ γράφουν αὐτὰ ἢ δὲν ἔχουν πραγματικῶς λεπτὴν ἀνατροπὴν, ἢ λησμονοῦν ὅτι τὰ τετράδιά των θάναλυσθον καὶ ἀπὸ παιδία μὲ ἀνατροπὴν, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ βαναυσότης δὲν εἶνε διόλου ἀρεστή.

Ἐν τοιοῦτον τετράδιον μοῦ ἔδειξεν ἡ φίλη μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ μὲσα κατὰ εὐφυΐας, ἀπ' ἐκεῖνες ποῦ λέγει ὁ ὑπηρετὴς μας ὅταν εἶνε εἰς τὸ κέφι. Ὁ κύριος ποῦ τῆς ἔγραψε, τί νὰ σας πῶ! μοῦ φαίνεται μάγκας πρώτης τάξεως. Ὡ, αὐτὸ τὸ τετράδιον δὲν θὰ το δέσω μαζί με τὰ ἄλλα. Τότε τὸ Λεύκωμά μου θὰ διαψεύδῃ τὸ ὠραῖον ρητὸν ποῦ ἔχει ἀπέξω: «Μνήμη φίλης ἀγαθῆς.» Τέτοιους φίλους ἐγὼ δὲν ἔχω!

20 Ἀπριλίου.

Ἐπικαιρότατον, ἀνακοινωθὲν εἰς τὴν Διάπλασιν ὑπὸ τοῦ φίλου μας Δολά-σ-δ-λ-μ-ί:

Ἐνας Κουφιοκεφαλᾶκης ἐγύρισε ἀπὸ τὸν πόλεμον, σῶος καὶ ἀκέραιος.

— Χαίρω πολὺ πού σε βλέπω ζωντανόν, Κουφιοκεφαλᾶκη! τῷ εἶπεν ἕνας φίλος του. Ἐ, καὶ τί ἔκαμες εἰς τὸν πόλεμον;

— Νά, ὅ,τι ἔκαμεν ὅλος ὁ κόσμος: Ἐσκότωσα καὶ μ' ἐσκότωσαν

— ! ! ! !

Αἱ φυχαὶ ὁμοιάζουν με τὰς δαμάς. Δὲν ἀποφεύγομεν μόνον τὴν κακὴν δαμῆν ἀποφεύγομεν καὶ κάθε ἄρωμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε λεπτὸν καὶ εὐχάριστον.

Ἐλέγθη πολλάκις περὶ τῶν μυστικῶν ὅτι ὁμοιάζουν με τὰ στρεΐδια, τὰ ὁποῖα ἀποθνήσκουν εὐθὺς ἅμα ἀνοίχθουν.

Ἐποθέτω ὅτι ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦτον ἐξαιροῦνται τὰ Μικρὰ Μυστικά.

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἄν μ' ἐρωτοῦσαν — ὅπως ἠρώτησαν μίαν φορὰν τοὺς Ἐπιστηθίους Φίλους τῆς Διαπλάσεως, — ποῖα ἡμέρα σοῦ ἀρέσῃ ἀπὸ ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου; θάπαντοῦσα: Ἡ Πρωτομαγιά. Καὶ θά-νέκραζα: Ζήτω ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθῶν!

Ἐ, Μικρὰ Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν καὶ σὺ Μικρὰ Κόμισσα τοῦ Φαλήρου, — ἂ, παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω καὶ τὸν

Ἑλληνα Κόμητα Μόντε-Χρῆστον! — Τίτους εὐγενίας οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν. Καὶ ξεύρετε διατί; Διότι ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶνε εὐγενεῖς.

Ὁ κοντὸς Ζαχαρίας ἀνῆλθεν εἰς τὴν συκομωρέαν διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Χριστόν. Καὶ ὁ Χριστὸς τὸν εἶδε καὶ τὸν ἔσωσε. Ἡ πίστις εἶνε τὸ βάθρον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνυψόνεται ὁ κοινὸς ἄνθρωπος μέ-

χρι τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Θεὸς τὸν βλέπει καὶ τὸν σῶζει.

Τὸ Χρυσοῦν Δέρας τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἀπὸ τὴν Κολχίδα ὁ Μονοσάνδαλος Ἰάσων, συμβολίζει τὸν πλοῦτον, τὸν ὁποῖον ἀποκομίζει ὁ πολυμήρδης ἄνθρωπος, ὁ ἀψηφῶν τοὺς κινδύνους καὶ τρέγων πρὸς τὸ ἀπώτατον ἄγνωστον, διὰ νὰ παλαίσῃ καὶ νὰ εὐτυχίσῃ.

ΜΑΙΟΣ

ΗΛΘΕΝ ὁ Μάιος. Μεγάλῃ ἐορτῇ εἰς τὸν ὁροσερὸν καὶ ἀνθοστόλιστον κήπον. Ἀνθὴ εἰς τὰ δένδρα, ἄνθῃ εἰς τοὺς θάμνους, ἄνθῃ εἰς τὴν χλόην, ἄνθῃ παντοῦ. Τὰ χρώματα συνδυάζονται ἐναρμονίως με τὰ ἄρώματα. Αἱ κατακόκκιναι παπαροῦναι ἀδελφόνονται με τὰς λευκὰς μαργαρίτας, καὶ τὸ βαρὺ ἄρωμα τῶν κρίνων με τὴν λεπτὴν εὐωδίαν τῶν ρόδων. Καὶ ἡ πρωϊνὴ δρόσος κατακοσμεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ πέταλα με ἀδάμαντας, με

τοὺς ὁποίους παίζουν φαιδρῶς αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὴν καθαρὰν, τὴν γαλανήν, τὴν εὐωδὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ κήπου, πετοῦν ἀναρίθμητα ἔντομα καὶ πτηνὰ, βομβοῦντα, τερετίζοντα, κελαδοῦντα. Ἡ συναυλία τῶν ἡ πανηγυρικῇ συμπληροῦσιν τὴν ὄψιν τοῦ κήπου τὴν ἐορτάσιμον· ἀντὶ τῶν ἀφώνων ἀνθῶν, τὰ ἵποια κυττάζουν με ἀγάπην καὶ θαυμασμόν, ψάλλουν τὰ πτηνὰ τὸν ὕμνον τοῦ Μαΐου. Κ' ἐνῶ πετοῦν με κελαδῆματα, πλησιάζουν τὰ ἄνθη, ὡς διὰ νὰ αἰσθανθῶν αὐτὰ τὴν εὐωδίαν τῶν, ὡς διὰ νὰ ἀκούσων ἐκεῖνα τὸ ἄσμα τῶν.

Καὶ λέγουν τὰ ἄνθη πρὸς τὰ πτηνὰ:

— Σὺς ζηλεύομεν καὶ σας μακαρίζομεν. Πόσον εἰσθε εὐτυχισμένα, ποῦ ἔχετε λάρυγγα μουσικόν καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τονίζετε ἄσματα πρὸς τὸν Δημιουργόν μας! Ἡμεῖς εὐωδιάζομεν καὶ αἰσθανόμεθα· ἀλλὰ δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν ὅ,τι αἰσθανόμεθα με ἄσματα.

Καὶ ἀπαντοῦν τὰ πτηνὰ πρὸς τὰ ἄνθη:

— Ἡ εὐωδία σας ἐκφράζει τὰ αἰσθήματά σας. Ἡμεῖς προσευχόμεθα με ἄσματα εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ! Ἀλλὰ σεῖς εἰσθε τὰ θυμιατήρια, ἐκ τῶν ὁπίων ἐκπέμπεται πρὸς τὸν οὐρανόν, μαζί με τὴν προσευχήν, ἡ εὐωδία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης!

Καὶ τὸ ἄγνόν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔρχεται τὴν πρωϊνὴν ἐκείνην ὥραν, διὰ νὰ δρέψῃ τὰ ἄνθη τοῦ Μαΐου, ἀκούει, ἔννοεῖ τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν πτηνῶν καὶ λέγει:

— Ναί, ὁ κήπος αὐτὸς εἶνε Ναός, εἰς τὸν ὁποῖον δοξάζεται καὶ ὑμνεῖται ὁ Δημιουργός. Σήμερον εἶνε ἡ μεγίστη τῶν ἐορτῶν. Ἐορτάζει ἡ φύσις! Τὰ πτηνὰ διηγούνται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ θυμιατήρια τῶν ἀνθῶν ἐκπέμπουν πρὸς αὐτὸν τὸν λιθανωτὸν τῆς λατρείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 133)

Γ'.

«Τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἤμουν πλησίον τῆς μικρᾶς μου κυρίας, εἶχα πληρῶς ἐλευθερίαν. Ὁ μικρὸς μου ὑπηρετὴς ἐπρωτιμοῦσε νὰ πηγαίῃ νὰ παίξῃ ἀλλοῦ, παρὰ νὰ κάθεται νὰ φυλάττῃ ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν μου, ἢ νὰ με συνοδεύῃ εἰς τοὺς περιπάτους μου. Ἀνοίγει τὸ περίπτερον τὸ πρῶν καὶ δὲν το ἔκλειε παρὰ τὸ βράδυ, ἀπ' οὗ ἐπέστρεφα. Τὴν ἡμέραν ἐγύριζα εἰς τὸν κήπον ὅσον ἤθελα. Ὁ κύριος Γιάννης ὁ κηπουρός, ὁ ὁποῖος τὴν πρώτην φορὰν εἶχε χαλάσῃ τὰ μοῦτρά του καὶ με εἶχεν εἰπῇ «παληγοκάτσικο» τώρα ἤρχισε νὰ μου φέρεται με καλωσύνην, ἅμα εἶδεν ὅτι δὲν ἐπείραζα τὰ ἄνθη, ὅτι δὲν ἐπατοῦσα τὰ φυτευμένα μέρη, ὅτι ἤμουν τελος πάντων πολὺ πλέον φρόνιμη ἀπὸ πολλὰ παιδιὰ, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὴν κόρην τοῦ κυρίου του. Μοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὸν ἀκολουθῶ παντοῦ, ἀκόμη καὶ εἰς τὸ θερμοκήπιον· καὶ ἐκεῖ, ὡς ἄνθρωπος ἐκλάδευε κανὲν δενδρύλιον, ὡς ἄνθρωπος ἐβγάδε μερικὰ φύλλα ἀπὸ κανὲν φυτόν πολὺ φορτωμένον, ἢ ἐκοπτε κανὲν ἄνθος μισοξηραμένον, μοῦ τα ἔδιδεν ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ ἔτρωγα. Ἡμποροῦσα νὰ γίνω, βλέπεις, σοφὴ εἰς τὴν βοτανικὴν· ἀλλ' ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐξωτικά φυτὰ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, με τὴν παράδοξον γευσίν των καὶ τὴν παράδοξον ὄψιν των, κανὲν δὲν μοῦ ἤρεσε περισσότερον ἀπὸ τὸ-τριφύλλι καὶ τὸ αἰγὺνιλημα! . . .

«Ὅσας εὗρισκα τὸν σταῦλον ἀνοικτόν, ἐμβαίνα μέσα διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ ἄλογα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπῆρχεν ἐκεῖ καὶ ἓν ἄλογον ἀπὸ τὰς στέππας τῆς Οὐκρανίας, πολὺ δυσήνιον, ποῦ δὲν ὑπέφερε χαλινόν καὶ ἔριπτεν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλους τοὺς ἀναβάτας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ὁ κόμης κατάρθωσε νὰ το δαμάσῃ, με τὴν γλυκύτητά του συγχρόνως καὶ τὴν αὐστηρότητά του. Καὶ μοῦ ἐφαίνετο παράδοξον πρᾶγμα, πῶς, ἐν ᾧ ὁ κόμης κατάρθωσε νὰ δαμάσῃ τὸ ἄλογον τῆς Οὐκρανίας, ἡ μικρὰ τοῦ Βέρθα ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ εἶνε τόσο ἀπειθή! καὶ ἔλεγα: ἰδοὺ ὅτι ὑπάρχουν κοράσια ἀκόμη πλέον δυσήνια καὶ ἀπὸ τὰ ἄγρια ἄλογα!

«Ἐπῆρχεν ἀκόμη καὶ ἓν ἀραβικὸν ἄλογον πολὺ ἡμερον, ἀλλὰ πολὺ μελαγχολικόν· εἶχε πάντοτε τὸ κεφάλι καται-βασμένον καὶ ἡ μακρὰ του χαιτὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔκλειαν ἐπὶ τοῦ μετώπου του. . . φαίνεται ὅτι ἐνεθυμεῖτο τὴν πατρίδα του, τὰς ἀμυώδεις τῆς ἐρήμου, τὸν φλογερὸν τῆς ἡλίου καὶ τὸν πρῶτόν του αὐθέντην, ὁ ὁποῖος εἶχε φονευθῇ εἰς τὸν πόλεμον, καθὼς ἔμαθα. . .

Ἐπῆρχον ἀκόμη καὶ ἀγγλικοὶ ἵπποι, οἱ ὁποῖοι εἶχον βραβευθῇ εἰς πολλὰς ἵπποδρομίας. Εἰς τὴν ἀρχὴν μοῦ ἐφαίνοντο κάπως ὑπερήφανοι· ἀλλ' ἅμα τοὺς ἐγνώριζα καλλίτερα, ἔδλεπα πόσον ἦσαν ἀγαθοί.

«Ἀπὸ τὰ ἄλογα τῆς Οὐγγαρίας, τὰ ισχυρὰ καὶ ἀνδρεῖα, τὸ ἓν ἐχώλαινε. Εἶχε πληρῶς εἰς τὸν πόλεμον, ὅπου ἔδειξε μεγάλῃν γενναίότητα καὶ ἔσωσε μάλιστα καὶ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου του. Δι' αὐτὸ τὸ ἡγάπων καὶ τὸ ἐτίμων εἰς ὅλον τὸν σταῦλον.

«Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἄλογα μ' ἔδλεπαν με ὅρμα φιλικόν· μόνον ὁ μικροῦλης Νέρων ἐξακολουθοῦσε νὰ με ἀγριοκυτάξῃ καὶ νὰ θέλῃ νὰ μου δώσῃ κλωτσιάς.

«Ἐπῆρχινα ἐπίσης—ἀλλ' αὐτὸ σπανιότερα, — καὶ ἔδλεπα τοὺς σκύλους. Ἦσαν ὅλοι σκύλοι κυνηγετικοί, ὠμιλοῦσαν πάντοτε διὰ τὰ κυνήγια των καὶ αἱ διηγήσεις των μοῦ ἐπροξενούσαν μᾶλλον φόβον παρὰ εὐχαρίστησιν.

«Ἐκτὸς αὐτῶν ἦτο καὶ ἓνας ἄλλος σκύλος, ποῦ εἶχε τὸ σπιτάκι του κοντὰ εἰς τὴν μεγάλην καγκελωτὴν ἐξώθυραν. Τὸν ἔλεγον Μαρμυρὸ καὶ ἦτο μέγας σὺν μοσχάρι, μαλλιαρὸς σὺν λεοντάρι, φύλαξ λαμπρὸς τελοσπάντων, ἀλλὰ πάρα πολὺ ἄγριος. Ἐνόμιζε πάντοτε ὅτι θέλω νὰ δραπετεύσω. Ἄμα τὸν ἐπλησίαζα, μοῦ ἐφώναζε με τὴν χονδρὴν του φωνήν: «Ὅπισω! δὲν περνοῦν ἀπὸ ἐδῶ!» καὶ μοῦ ἔδειχνε τὰ δόντια του, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐνθόμιζαν πολὺ τὰ δόντια τοῦ λύκου. Καμμίαν φορὰν μάλιστα ὥρμουσε κατεπάνω μου, ὅσον ἔφθανε ἡ χονδρὴ τοῦ ἀλυσίδα, καὶ τότε πειὰ τὸ ἔβαζα ἔς τὰ τέσσερα!

«Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐπεριπατοῦσα τριγύρω εἰς τὸ μέγαρον, εἶδα μίαν θύραν ἀνοικτὴν ἐμβαίω καὶ εὐρίσκωμαι εἰς τὸ μαγειρεῖον.

«— Ὅριστε, Ὅριστε, δεσποινίς Ἀσπροῦλα! μοῦ ἐφώναξαν ὁ μάγειρος καὶ οἱ βοηθοὶ του· μᾶς κάμνετε μεγάλην τιμὴν!»

«Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ εἶδα, ἅμα ἐμβῆκα, ἦτο ἓν σκυλάκι τόσῳ μικρόν, ποῦ ἔμοιαζε με παιγνίδι. Εἶχε δύο ματάκια κατὰκαυρα καὶ μιὰ μυτίτσα μαύρη· κατὰ τὰ ἄλλα ἦτο κάτασπρον καὶ μαλλιαρόν. Ἦλθε κοντὰ μου καὶ μ' ἐμύρισε.

«— Ἄ, μπᾶ! τοῦ λόγου σου εἶσαι ἡ νέα εὐνοομένη;

«— Μάλιστα! καὶ τοῦ λόγου σου ποῖς εἶσαι;

«— Ἐγὼ εἶμαι . . . ὁ παλαιὸς εὐνοοούμενος».

«Τότε μοῦ διηγήθη ὅτι ἡ Βέρθα τὸν εἶχεν ἀγοράσῃ ἀπὸ μίαν Ἐκθεσιν Ζώων, ὅτι ἦτο τρελὴ δι' αὐτόν, ἀλλὰ κατόπι τὸν ἔβαλε κατὰ μέρος, ἀπ' οὗ ἡγάπησεν ἐμέ. . . Καὶ ἐκεῖνον ἐπίσης τὸν ἔλουζαν, τὸν ἐκτένιζαν, τὸν ἐμοσχομύριζαν καὶ τὸν ἐστόλιζαν.

«— Εἰμπορεῖς νὰ ἴδῃς, μοῦ εἶπεν, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βέρθας τὸ σπιτάκι μου. Ἀπέξω εἶνε ὁλόχρυσον καὶ ἀπὸ μέσα στρωμένο ὅλο με ἄσπρο σατέν. Ἐκεῖ—μέσα ἐπλάγιαζα καὶ τώρα νὰ, πλαγιάζω ἐδῶ, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ἔλεεινὸ πανέρι. . . .

«— Ὡστελοῖ— πὸν ἡ κυρία Βέρθα τὸσον γρήγορα λημονεῖ καὶ ἐγκαταλείπει ἐκείνους ποῦ ἀγαπᾷ;

«— Γρήγορα λέει! ἀκούς ἐκεῖ! Ἀρῆσε νὰ ἴδῃς τί θὰ πάθῃς κ' ἐσύ, Ἀσπροῦλα μου! Ἄμ' ἐκεῖνος ὁ πρασινοκόκκινος παπαγάλος δὲν σοῦ το εἶπε, ὅτι καὶ αὐτὸ θὰ πε-

ράσῃ, ὅτι δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ;

«Πῶς δὲν μοῦ το εἶπε; Μία φορὰ μόνον; . . .

«— Ὡ βέβαια, καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ!» εἶπε τότε μία γάτα τῆς Ἀγκύρας, ἐξαπλωμένη ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν. Κ' ἐγὼ ἤμουν ἄλλοτε εὐνοομένη κ' ἐγὼ ἐκοιμήθηκα ἐπάνω σὲ βελούδα καὶ σὲ μεταξωτά. . . Ἄ, ναί, καὶ ἡ ἰδική σου εὐτυχία θὰ περάσῃ! Καθένας με τὴν σειρά του· γιατί ὄχι;

«— Κ' ἐγὼ συμφωνῶ ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ βαστάξῃ! εἶπε ἓνας σκύρος, ὁ ὁποῖος ἐπηδοῦσε μέσα εἰς ἓν παλὸ κλουβί, κρεμασμένον κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον κ' ἐγὼ ἤμουν ἄλλοτε εὐνοοούμενος! ἡ Βέρθα μοῦ ἐφοροῦσεν εἰς τὸ λαίμυρὸν τὰ βραχιόλια τῆς καὶ με ἄφινε νὰ κοιμοῦμαι ὅπου θέλω, χωρὶς νὰ με μαλόνῃ. . . Ὡ, βεβαίως! ἡ εὐτυχία σου δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ, δεσποινίς Ἀσπροῦλα!»

«Ἐμαθα τότε ὅτι ἅμα ἡ Βέρθα ἐβαρύνετο τοὺς εὐνοοούμενους τῆς, τοὺς ἔστελνε εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ τοὺς ξεφορτώνεται. Ἀλλὰ μολοντοῦτο οἱ ὑ-

«Μοῦ τα ἔδιδεν ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ ἔτρωγα.» (Σελ. 149, στήλ. α'.)

πληρείται δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ τοὺς δώσουν, δίδει καμμίαν φορὰν ἡ ιδιότροπος μικρὰ τοὺς ἐξανάζητοῦσιν . . .

«Ἐφ' ὧρα μελαγχολικῇ αὐτὰ ποῦ εἶδα καὶ ἦκουσα μ' ἑκαμὴν νὰ συλλογισθῶ πολλά πράγματα. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθὼς καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας, ἡ Βέρθα ἐφάνη τόσῳ καλῇ πρὸς ἐμέ, μ' ἐχάρεισε τόσο πολύ καὶ μ' ἐκτύπησε τόσο ὀλίγον, ὥστε οἱ φόβοι μου ἐξηλείφθησαν καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι καὶ νὰ ἐλπίζω ὅτι ἐμὲ κατ' ἐξαιρέσειν δὲν θὰ ἔπαυε ποτὲ νὰ με ἀγαπᾷ. Τὸ ἐννοῶ νὰ βαρεθῇ κανεὶς ἕνα σκίουρον, ἢ μίαν γάταν, ἢ ἕνα σκύλον . . . ἀλλὰ ἐμέ; μίαν Ἀσπροῦλαν; Ποτέ!

«Δι' αὐτὸ, ὅταν ἦκουα τὸν παπαγάλον νὰ μου φωνάζει: «Αὐτὸ δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ! Καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ! Ἀσπροῦλα! ἔ, Ἀσπροῦλα!» τοῦ ἐγελοῦσα τώρα κατὰμουτρα καὶ τοῦ ἐβγαζα τὴν γλῶσσάν μου.

(Ἐπεταί συνέχεια)

KIMON ΔΑΚΙΑΝΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ.

Ο ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΗΡΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΗΓΗΜΑ

«Θέλω νὰ καθαλίξω τὸ πουλάρι! θέλω, σοῦ λέω, τὸ θέλω! . . .»

Καὶ τὸ παιδίον, λακτίζον καὶ συστρεφόμενον, ἀγωνίζεται νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας μιᾶς χωρικῆς, ἡ ὁποία τὸ ἐμποδίζει νὰ πλησιάσῃ ἕνα πῶλον ἀτίθασον, μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς καὶ μὲ χαίτην ἀνασηκωμένην, σκιρτῶντα καὶ τριποδίζοντα ἀνὰ τὸ πράσινον λειβάδιον.

Ὑπὸ τὸν λαμπρὸν ἥλιον ἡ πλουσία φύσις τῆς Πικαρδίας ἀφυπνίζεται μὲ ὄλον τῆς τὸ μεγαλεῖον. Εἶνε ἄνοιξις.

Τὸ παιδίον, τὸ ἀγωνιζόμενον μὲ τόσῃ ἐπιμονῇ, εἶνε ὠραῖον καὶ εὐσωμον. Τὰ κινήματά του προδίδουν εὐρωστίαν καὶ δύναμιν. Μόλις εἶνε ἐξαστές ἀλλὰ φαίνεται πολὺ μεγαλῆτερον. Ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του εἶνε διακεχυμένη ζωηρὰ ἐκφρασις ἐνεργητικότητος καὶ θελήσεως ἀκατάβλητου. Φορεῖ περικεφαλαίαν χαρτίνην μ' ἕνα ἀστέρα ἀπὸ χρυσόχαρτον, καὶ σῦρει μίαν ράβδον ἐκ λεπτοκαρυᾶς, ἀνηρητημένην ἐκ τῆς ὀσφύος του διὰ σχοινίου, ἐν εἶδει ξίφους.

Πλησίον του, παιδίον τῆς αὐτῆς ἡλικίας, κοντόν, ροδόχροον καὶ εὐτραφέες, ὅσον εἶνε τὸ ἄλλο ἰσχνὸν καὶ ὑψηλόν, προσπαθεῖ νὰ κατευνάσῃ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἐξέγερσιν.

— Ἀμβρόσιε, νὰ μὴν πᾶς κοντὰ 'στὸ ἄλλο, γιατί εἶνε ἄγριο. . .

— Ἐτοί εἰ; καὶ μεθ' αὐτοῦ ποῦ θὰ πάγω 'στὸν πόλεμον σὺν τὸν παπποῦ, σοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ καθαλίξω; Για νὰ διευθύνῃ κανεὶς ἕνα στράτευμα πρέπει νὰ εἶνε καθάλα καὶ νὰ πολεμᾷ. . .»

Καὶ ὁ νοῦς του, μεταπηδῶν ἀπὸ ιδέας εἰς ιδέαν μὲ τὴν εὐκολίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, λησμονεῖ τί ἐξήτει πρὸ ὀλίγου, διὰ νὰ ζητήσει τώρα ἄλλο:

— Ἐλα λοιπὸν νὰ πολεμήσουμε! Ἐλα νὰ μονομαχήσουμε! Φυλάξου! Μιά! δύοοο! . . .

Καὶ ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ μὲ τὴν ράβδον του δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐν ᾧ ὁ δυστυχῆς Ραυμόνδος μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνει νὰ προφυλάξῃ τὰ δάκτυλά του καὶ τοὺς ὤμους του ἀπὸ τὰ ἀλλεπάλληλα κτυπήματα. . . ὦ, εἶνε τόσο ὀλίγον φιλοπόλεμος αὐτός!

— Δεῖλέ! ἀνακράζει ὁ Ἀμβρόσιος, νικητῆς. Στρέφεις τὰ νῦτα πρὸς τὸν ἐχθρόν!

Ἡ παιδικὴ αὐτὴ μονομαχία ἐλάμβανε χώραν τῷ 1736 εἰς ἕν κτήμα τῆς διασημοῦ οἰκογενείας τῶν Μπουφλέρ, ὅχι μακρὰν τοῦ ἀρχαίου καὶ ἀρχοντικοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος ἀνηγείρετο μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλων ὑπεράνω τῶν δένδρων τὸ δὲ παιδίον, ὁ ὀρμητικὸς χαρακτήρ του ὁποῖου ἀπεκαλύπτετο εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην, ἦτο ὁ Ἀμβρόσιος Μπουφλέρ, ἑγγονος τοῦ Μαρκησίου καὶ δουκὸς Τυρένιον καὶ τὸν Λουξεμβούργου, καὶ ἀνηθανάτισθη ἔνεκα πολλῶν καὶ διαφόρων πολεμικῶν κατορθωμάτων.

Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἀρχεται ἡ παρούσα διήγησις, ἦτο ἡ ἐνδοξότερα τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὁ ἀπόλυτος κύριος τῶν τυχῶν τῆς Εὐρώπης ὀλοκλήρου.

Τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ Ἀμβροσίου διήλθον ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τροφῆς του — κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, — ἀγαθῆς χωρικῆς, ἡ ὁποία τὸν ἠγάπα ὡς τέκνον τῆς. Ὁ ἀγροτικὸς βίος ὠφέλησε πολὺ καὶ ἐδυνάμωσε τὸν μικρὸν εὐπατρίδην. Ἀνετρεφέτο καὶ ἐπαίξε μαζὶ μὲ τὸν Ραυμόνδον, τὸν μικρόν υἱὸν τῆς τροφῆς του καὶ οἱ δύο ἠγαπῶντο ὡς ἀδελφοί.

Ναὶ μὲν ὁ ἥρεμος καὶ εἰρηνικὸς χαρακτήρ τοῦ μικροῦ χωρικοῦ ἀντετίθετο πρὸς τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν θέρμην τοῦ συντρόφου του. Ἡ διαφορὰ ὅμως τῶν κλίσεων καὶ τῶν χαρακτήρων δὲν παρέβλαπτεν οὔτε τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην, οὔτε τὴν πλήρη συνεννόησιν καὶ ἂν καμμίαν φορὰν συνέβαινον ἔριδες, ἡ εἰρήνην τὰς ἐπεσφράγιζεν ἀμέσως.

Μίαν ἡμέραν ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας τῆς τροφῆς μίαν ἀμάξα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήλθεν εἰς κύριος προχωρημένης ἡλικίας, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἀρχαῖον στρατιωτικόν. Καὶ οἱ δύο ἐπλησίασαν τὸν Ἀμβρόσιον, ὁ ὁποῖος ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀπρόσπτον ἐπίσκεψιν.

Ἦτο τότε ἐπταετής καὶ ἐπρόκειτο νὰ φήσῃ τὴν οἰκίαν τῆς τροφῆς του διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας ἀνδρικός. Τώρα θὰ ἤρχιζεν ἡ σοβαρὰ, ἡ ἀληθὴς ἀνατροπὴ

του, ὁ δὲ κύριος ἐκείνος ἦτο ὁ καθηγὴ τῆς του, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ τον παραλάβῃ. Κατακλυσμός δακρύων ἐπηκολούθησεν. Ἐν τούτοις τὰ δάκρυα αὐτὰ ἔπαυσαν, μόλις ὁ μικρὸς ἔμαθεν ὅτι καὶ ὁ ὁμογάλακτος ἀδελφός του θὰ τον ἠκολούθει ἐπίσης εἰς τὸν πύργον, θὰ τον παρέδιδον εἰς τὸν κηπουρόν, οὕτω δὲ θὰ συνεμερίζετο καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὰ παιγνίδια, ἴσως δὲ καὶ τὰ μαθήματα τοῦ νεαροῦ ἱππότητος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ χωρικὴ δὲν ἔκλαυσεν ὀλιγότερον. Φαντασθῆτε, νὰ χάσῃ καὶ τὰ δύο τῆς παιδιὰ διαμῖας! . . . Τῇ ὑπέσθησαν ὅμως τόσα πολλὰ διὰ τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ τῆς, ὥστε τὴν ἑκαμὴν νὰ παρηγορηθῇ καὶ αὐτὴ πολὺ γρήγορα.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

(De Vareppe) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΚΑΙ Η ΧΟΥΡΜΑΔΙΑ

Πτωχὸς ὁδοιπóρος ἐπεριπλανᾷτο πολὺν καιρὸν εἰς τὴν ἔρημον. Ἦτο καταβεβλημένος καὶ ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν πείναν, ἀπὸ τὴν δίψαν, ἀπὸ τὸν κόπον. Ἐξαφνα βλέπει μίαν ὥραν χουρμαδιάν, παρὰ τὴν ρίζαν τῆς ὁποίας ἔρρεε μὲ γλυκὺν ψίθυρον μικρὸς τις ρυαξ.

Ἡ θεὰ αὐτὴ ἀνεζωογονήσῃ τὰς ἐξηντλημένας του δυνάμεις καὶ κατάρθωσεν νὰ συρθῇ μετὰ κόπου μέχρι τοῦ δένδρου. — Δυστυχῇ μου φίλε! τῷ εἶπεν ἀμέσως ἡ χουρμαδιά κλίνουσα τὴν χαριτωμένην τῆς κορυφήν! λάβε καὶ φάγε ἀπὸ τοὺς καρπούς μου καὶ μὴ σε μέλῃ μήπως με ἀπογουμώσῃς!

Ὁ ὁδοιπóρος ἔκοψε μερικὸς χουρμαδες καὶ τοὺς ἔφαγεν ἀπληστίως. Κατόπιν ἔκοψε καὶ ἄλλους καὶ τοὺς ἔφαγε, κατόπιν ἄλλους, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ καταπεπονημένα του μέλῃ ἀνέλαβον ὅλην τὴν τὴν ζωηρότητα.

Πλήρης εὐγνωμοσύνης τότε ὁ ἄνθρωπος ἀπετάθη πρὸς τὸ δένδρον καὶ τῷ εἶπε:

— Ὁραία μου χουρμαδιά, τί εὐχὴν θέλεις νὰ σου δώσω; θέλεις νὰ σου εὐχθῶ νὰ ποικτήσῃς μεγάλους κλώνους, λαμπρὰ φύλλα καὶ σκιὰν δροσεράν; Τὰ ἔχεις ὅλ' αὐτά. Θέλεις νὰ σου εὐχθῶ πολλοὺς καρπούς; Εἶσαι φῶρτωμένη! Νὰ σου εὐχθῶ δροσερὸν ρύακα, διὰ νὰ ζωογονῇ τὰς ρίζας σου; Οὔτε αὐτὸς σοῦ εὐχθῶ, διὰ νὰ σου ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου;

— Ὁδοιπóρε, ἀπεκρίθη ἡ χουρμαδιά εὐχῆσθαι μὲ νὰ ἔλθουν καὶ ἄλλοι ἀνθρώποι νὰ νάναπαυθῶν ὑπὸ τὴν σκιάν μου καὶ νὰ χορτάσουν μὲ τοὺς καρπούς μου.

Ἡ χουρμαδιά αὐτὴ ὁμοιάζει μὲ τὸν ἀληθινὸν ἀγαθὸν καὶ φιλεὺςπλαγχνὸν ἄνθρωπον. Εἶνε εὐτυχὴς ὅταν κάμῃ τὸ καλὸν καὶ δὲν ζητεῖ ἄλλην ἀμοιβήν.

—

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 52ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησάντων ἐν ταῖς φυλλάδουσ τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1897.

Οροι τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἐπειδὴ οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ παραμένουν οἱ αὐτοί, παραπέμπομεν τοὺς θέλοντας νὰ διαγωνισθῶσιν εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον (4 Ἰανουαρίου 1897) σελίς 6.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἀπρόσπεκτ! εἶπεν ἡ μητέρα πρὸς τὴν μικρὰν Ἑλένην, ἡ ὁποία ἔχυσεν τὰ γάλα τῆς καὶ ἔλερσε τὸ φόρεμά της.

— Δὲν πειράζει μαμμά, ἀπαντᾷ ἡσυχωτάτῃ ἡ Ἑλένη, τὸ γάλα ἦτο πολὺ, ὥστε μοῦ φθάνει αὐτὸ που ἔμεινε!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοῦ Αἵωνος.

Ἡ μητέρα: — Νὰ πλυθῇς, Νίκο, γιατί θὰ ἔλθῃ σήμερα ὁ νονός σου.

Ὁ Νίκος: — Ἀμ' ἂν δὲν ἔλθῃ; . . .

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Νεραϊδᾶς τοῦ Γαλιῶ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΩΣ σας φαίνεται τὸ σημερινόν μου φυλλάδιον; δὲν ὁμοιάζει, ἀλήθεια, μὲ πρωτομαγιάτικόν; Δὲν αἰσθάνεσθε μίαν δροσίαν καὶ μίαν εὐωδίαν καθὼς τὸ βλέπετε καὶ τὸ ἀναγινώσκετε; Ἰδέτε πῶς ταπεινῶνται οἱ: Ὁ Ἐκτωρ Ἀλβας διέρχεται τὰς ἐξοχὰς τῆς Νορμανδίας ἐν πλήρει ἀνοίξει· ἡ Ἀσπροῦλα εὐρίσκειται μέσα εἰς ἀθήνη καὶ εἰς φυτὰ· ὁ Δωδεκαετής Ἡρως ἀρχίζει μὲ μίαν σκηνὴν ἐξοχῆς καὶ ἀνοίξεως, καὶ ὁ Ἀνάνιας ἐνθυμεῖται τὴν Πρωτομαγιάν. Ἀφίνω δὲ τὸν Μάιον τοῦ κ. Σενοπούλου καὶ τὰ χαριτωμένα στεφανάκια ποὺ στολίζουν σήμερον τὸ χαρτί τῆς ἐπιστολῆς μου. . . Πιστεύω ὅτι δὲν εἴχατε τὴν ἀξίωσιν νὰ σας κάμω καλλιτέρον Μάιον. Καὶ τοῦ χρόνου!

Πᾶσι, ἐτελείωσεν καὶ ἡ προθεσμία διὰ τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὴν Ε' Κυριακὴν· ὅτι ἔλαβα ἔλαβα τώρα πλέον. Παρέδωκα τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὸν Ἀνάνιαν καὶ ἂς κάμῃ καλά. Καὶ ὅτι θὰ κάμῃ πολὺ καλά, δὲν ἀμφιβάλλω διόλου· ἀλλὰ τὸ πότε δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ ὀρίσω ἀπὸ τώρα. Αἱ ἀπαντήσεις εἶνε τόσο πολλαί! καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ γίνωνται τόσαι εἰκόνες! — Ἀλήθεια, κύριον Ἀρχιζιζάνιον, ποῦ εἶνε ἡ φωτογραφία σου; Ἡ μήπως καὶ εἰς τὸν τόπον σου δὲν ὑπάρχει φωτογραφεῖον καὶ θὰ ἔχωμεν τὰ ἴδια τοῦ Μιχαήλου;

Ἡ Ἀγάπη, Ἡρως Γαριβάλδην, δὲν ἐορτάζει τὸ Πάσχα· ἐορτάζουν καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ μαζὶ τὴν ἐορτὴν τῆς Πίστεως, Ἐπιφάνειαν καὶ Ἀγάπην. Πότε εἶνε τώρα, φάγε εἰς τὸ Ἐορτολόγιον νὰ τὴν εὕρῃς. Τὸ ἀκούετε καὶ σεις οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἐσπεύσατε εἰς τὴν συγγραφὴν;

Ὁχι, Ἀνθυμένε Ἀμυδαλιά, κανεὶς δὲν ἔχει δύο καὶ τρία ψευδώνυμα μαζὶ. Ἀμα λάθῃ

νέον, τὸ παλαιὸν καταργεῖται, κάπου-κάπου δὲ ἀναφέρεται μὲ τὸ πρῶν, ὅταν εἶνε ἀνάγκη. Π. χ. «ὁ τᾶς ζητεῖ Μ. Μυστικὰ ἀπὸ τὸν πρῶν Φοῖβον Ἀπόλλωνα» διότι τὸ νέον τοῦ ψευδώνυμου δὲν τὸ γνωρίζει· Ἀς τὸ ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι, ποῦ με ἠρώταται, ἡ Εὐκράτος Ζώην κατ'.

Δ, Γλυκεῖα Ἑλένη, διαψεύδεις τὸ ψευδώνυμόν σου μὲ αὐτὰς σου τὰς ἀπελπισίας. Ἀλήθεια πιστεύεις ὅτι αἰωνίως θὰ εἶσαι ἀρρωστή, σὺν νὰ ἴσους καμμίᾳ γρηᾷ; Εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶνε νὰ φοβῆται κανεὶς καὶ νὰ πελπίκεται μὲ τόσον μικρὰ πράγματα; Ὅλα τὰ φιλόθεννα παιδιὰ ποὺ ἐγνωρίσα ἐγώ, ἅμα ἐμεγάλωσαν ὀλίγον, ἔγειναν ὑγιεστάτα καὶ δὲν ἀρρώστησαν ποτὲ πλέον. — Ἀν' ἔχῃς καὶ ἄλλα Παιδικὰ Πνεύματα, στεῖλέ τα.

Μπα, μπα, Ἀν' ε-Σβύσε! Καὶ ποῦ το ξεύρεις ὅτι ἡ Μικρὰ Μάγισσα δὲν ἔχει νὰ ράπτῃ; Εἶνε δυνατόν, ἀρ' οὐ εἶνε κορίτσι;

Ὁ Παῖς Τσίρος ἰσχυρίζεται ὅτι ἂν κάμω Διαγωνισμόν Ὀρθοστασιασμάτων, αὐτὸς θὰ πάρῃ τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ἐχει ἄξιον ὅμως νὰ λέγῃ τὰ ἴδια καὶ διὰ τὴν Εὐτυχὴ Θνητὴν· τὸ γραψιματάκι τῆς εἶνε πολὺ κομψόν καὶ εὐανάγνωστον, ἀδιάφορον ἂν δὲν εἶνε καλλιγραφικόν ὅπως τοῦ Τσίρ-Τσίρ. Ὁ δὲ πρῶν Φοῖβος Ἀπόλλων, λέγων διὰ τὸ γράψιον τοῦ Τσίρ-Τσίρ ὅτι «ὁμοιάζει μὲ τὰς καλλιγραφίας ποὺ κάμνουν τὰ παιδιά εἰς τὰς σχολαίους, ἀνεπαίσθητος τοῦ κάμνει τὸν μεγαλῆτερον ἔπαινον.

Ὁ Χαλασμός Κόσμου μοῦ γράφει ὅτι ἡ Δεὰ πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ με ὀνομάζει Δεάπλαιν. Διὰ; Ρωτᾷς τὸν!

Ἀγριολούλουδον τῶν Ψαρῶν, σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σου. Δὲν δύναμαι β- μὲς ἐγὼ νὰ ναλαδῶ τοιαύτην πρωτοβουλίαν, δι' ἄλλους λόγους.

Ἐχεις δικαίον ὅτι καὶ ἂν εἴπῃς, Φίλεργος Χελιδόν, διὰ τὸν Φῶκον Αἰακίδην. Πρὸ δύο καὶ τριῶν μηνῶν ἔχει λάθῃ τετράδια (δὲν εἶνε μόνον τὸ ἰδικόν σου) καὶ ἀκόμη νὰ τα ἀποδώσῃ. Μόνον διὰ τὸ Ἀρχιζιζάνιον μοῦ ἔστειλεν ἕν, καὶ αὐτὸ με γρηματοστέμον ποὺ δὲν ἐπερνοῦσεν! Ἐννοεῖται ὅτι τοῦ το ἐπέστρεψα. Τί νὰ πῶ καὶ ἐγώ; Φαίνεται ὅτι κάποιος ἰσχυρὸς λόγος θὰ ὑπάρχῃ, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ κάμῃ τέτοιαν φιγούραν.

Ἐπέβητα καὶ ἐγὼ ὅτι κάτι θὰ συμβαίην ποῦ δὲν μοῦ ἔγραψες, Ἑλληνικὴ Σημαία. Χαίρω ποὺ εἶνε καλὰ ὁ ἀδελφός σου, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ σε συγχωρήσουν ὅσοι ἐπερίμεναν τὰ Μ. Μυστικὰ, ὅταν μάθουν ὅτι ἐξ ἀτίας τῆς ἀσθενείας σου ἐδράβουνες. Ἐκαμὰ λάθος: Ἡ Χαραυγὴ ἔστειλε τετράδιον πρὸς τὸν Κροκόδειλον τοῦ Νείλου· ἀλλὰ δὲν ἔξυρῳ πῶς παρέλκεν ἕως τώρα νὰ τῆς στείλῃ καὶ αὐτὸς, ἂν καὶ τακτικῶς εἰς τὰς ἀνταλλαγὰς του. ἴσως καὶ νὰ ἐχάθῃ.

Ἦως τώρα, Κῆμα τῆς Σαλαμῖνος, πλειοψηφεῖ ἐν ὠραῖον καὶ ἐθνικώτατον ψευδώνυμον. Χαίρω καὶ καὶ σὺ θὰ βραβεύσῃς τὸ καλλιτέρον τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν ποῦ θὰ λάβῃς, στέλλων ὡς βραβεῖον εἰς τὸν γράφοντα, τὰ Δημόδη Ἀσματα τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1453—1821. Ἀς το μάθουν λοιπὸν ὅσοι ἀνταλλάσσουν μαζὶ σου.

Ἐγέλασα, Ἀρμα τοῦ Ἥλιου, καὶ μὲ τὴν ἐκπληξίν σου, ὅταν εἶδες ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐρευροχίτωνας Γαριβαλδίνους εἶνε Ἑλληνες, καὶ μὲ τὴν χαριτωμένην ἱστορίαν τοῦ «κουρονοῦ». Ἀμα σου θυγατρὸν τέτοια νὰ μοῦ τα γράφῃς.

Εἶσαι πολὺ τακτικὴ, Γαληνία Θάλασσα· κανὲν παράπονον δὲν ἔχω!

Καλῶς τὰ δεχθῇς, Σεληνόφωτος Νύξ! Φαντάζομαι πλέον τὴν χαρὰν σου. . .

Λευκὴ Ἀρκτο, μὴν τα πιστεύῃς αὐτά, εἶνε ἀστέα τοῦ Ἀρχιζιζάνιον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ νὰ κάμῃ τέτοια σκανδαλάκια, ὡς Ἀρχιζιζάνιον ποῦ εἶνε. . . Φαντάσου ὅτι οὔτε κἂν γνωρίζει τὴν Δάφνην! Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ λάβῃς ψευδώνυμον, ἐκτὸς ἂν ἔχῃς καὶ ἄλλους λόγους νὰ ἐπιμένῃς· τότε πάλιν μοῦ

γράφεις. Ἐν τούτοις καὶ ἐγὼ φρονῶ, ὅτι ἂν ἡ Δάφνη σοῦ ὑπασθῇ νὰ σου φανερώσῃ τὸν ὄνομα τῆς, ὁρεῖται νὰ τὸ κάμῃ—καὶ θὰ τὸ κάμῃ.

Κεραυνοβόλε Ζεῦ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Δὲν πιστεύω νὰ δυσαρεστηθῇς ποὺ δὲν ἐπροτίμησα κανὲν ἀπὸ τὰ ξενικά· ἔ;

Σ' ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, Περιστέρα τοῦ Νῶε, (ἔστω!) καὶ συγχωρῶ τὴν μικρὰν σου ιδιότροπίαν. Ἀλλως τε σέβομαι καὶ ἐγὼ τὰς ὀρηκευτικὰς προλήψεις.

Δ, Κροκόδειλε τοῦ Νείλου, ὁ ὑπολογισμός σου δὲν εἶνε σωστός! Μοῦ ὁρεῖται 20 λεπτά· ἀδιάφορον ἂν καὶ τὰ δύο τετράδια ἦσαν διὰ τὰς Ἀθήνας. Ὅπως δι' ὅσα τετράδια σου ᾔθελαν 30 λεπτά, μοῦ ἔστειλες μόνον 20, τόσα ὁρεῖται νὰ μου στείλῃς καὶ δι' ὅσα θέλουν 10. Οὕτω μόνον ἔρχομαι ἴσα-ἴσα. Δὲν τα εἶπαμεν;

Ἀλλὰ τὰ ψευδώνυμα ποῦ προτείνεις, Ἑλληνικὴ Θάλασσα, ἔχουν δοθῇ πρὸ πολλοῦ ὥστε.

Ἑλένη Σαρρή, ἀρ' οὐ δέχεσαι τὴν ἀνταλλαγὴν, ὁρεῖται νὰ στείλῃς πρῶτῃ ἐν τετράδιόν σου.

Ἀνάγνωσε τὸν Κανονισμόν (φυλλάδιον 6, σ. 47). Ὁχι! Ἀπόμαχε Ρουμελιώτη, δὲν ἐξέδωσα τοιοῦτον ἔκτακτον φύλλον· ἄλλως θὰ το ἐλάβανες. Χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς Νεραϊδᾶς τοῦ Γαλιῶ· ἂν τὴν ἴδῃς ἐρωτήσῃς τὴν, διὰ τί ἔχει τόσο καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ;

Πολὺ περίεργα πράγματα μοῦ εἶπεν ἕνα πουλάκι. . . ὅτι ἡ φίλη μου Στεντορεία Φωρή, ὅχι μόνον δὲν ξεκουφάει τὸν κόσμον ὅταν ὀμιλῇ ἢ ὅταν λέγῃ μᾶθημα, ἀλλ' ἀπαντᾷ ὀμιλεῖ τόσῳ σιγά, ὥστε αἱ διδασκάλισσάς τῆς καταστενοχωροῦνται. . . Καὶ τώρα δὲν ἔξυρῳ τί νὰ πιστεύσω: ὅσα μοῦ ἔγραψεν αὐτὴ, ἢ ὅσα μοῦ εἶπε τὸ πουλάκι;

— ἡ Εὐκρατος Ζώρη με τὸν Ὀκύποδα Ἀχιλλέα — ἡ Δέα με τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν (ἐμμέτρως) — ἡ Φίλεργος Χελιδὼν με τὴν Τσουχτράν, Ἀρχιζιζανίον καὶ Χαλασμὸν Κόσμον (με τὸν ὄνομα του) — Ἀέον ὁ Ἰσαυρος με τὸν Λευκὸν Κύκνον καὶ με τὸν ἄλλοτε συμβαθῆν του Κοραῖν — ὁ Ἀβυσσινὸς Πολεμιστὴς με τὸν Τζι-Τζι-Μπού-Μπού καὶ Αἰχ-μάλωτον Χελιδόνα — ἡ Λευκὴ Ἀρκτος με τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα, Ἡλιον, Τζι-Τζι-Μπού-Μπού, Τικ-Τάκ, Χαλασμὸν Κόσμον, Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου, Λευκὴν Δορκάδα, Σαρθὴν Ἑλληνοπούλαν, Μινώταυρον, Βελλεβοῦλ, Καρχαρία τοῦ Φαλήρου καὶ Ἀθιγγανίδα — ὁ Κεραυνόβολος Ζεὺς με τὴν Ἀλεξάνδραν Π. Εὐγενιάδου, Ἀγλαΐαν Φ. Ζωγράφου, Αἴρον Ν. Κογεβίαν, Ἑλένην Μάρκον Θεοτόκη, Ἀρτέμιδα Σ. Ἀραβατινοῦ, Μαρίας Ι. Γαλιτῶ, Μαρίας Σεκιάρη, Αἰκατερίνην Π. Κριαρῶ, Φωφὸν Ι. Ἰωαννίδου, Νικόλαον Σ. Καίτην, Θησέα Θ. Περισιτιάνην καὶ Γεώργιον Ι. Δούκαν — ἡ Ἑλληνικὴ θάλασσα με τὴν Γλυκεῖαν Πατρίδα καὶ με τὴν Γλυκεῖαν Ἑλπίδα — ἡ Χρυσωμένη Ἀνατολὴ με τὴν Γλυκύλαλον Ἀηδόνα — ἡ Αὔρα τοῦ Ἀρίονος με τὴν Εὐπλόκαμον Νύμφην, Χρυσὴν Βροχὴν, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα, Λευκὸν Ρόδον, Δὸν Κιχώτην, καὶ Δεοντόκαρον Λεωρίδα — ὁ Ἀέον τῆς Νεμέας με τὸν Τσίρ-Τσίρ, Χαλασμὸν Κόσμον, Ἀκάτιον τοῦ Ἡρώκοῦ Πελάγους, Χρυσὴν Βροχὴν, Κρίπ-Κράπ, Φλιν-Φλιν, Μέλλορτα Ναυάρχον, Ποιητρια Σαπφώ, Σέλευκον τὸν Κεραυνόν, Δὸν Κολοκύθαν Πάτερην, Εὐτέρπην, Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, Χρυσολαμπὴ Ἀστέρα, Πρωῖον Ἀστέρα, Πάλλουσαν Καρδίαν, Κόντε Ραπαράκην καὶ Μαύρην θάλασσαν — τὸ Πεδεμόντιον με τὸν Καρχαρία τοῦ Φαλήρου, Χαλασμὸν Κόσμον καὶ Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου.

Ὅσοι θάνατ' ἀλλάξουν διὰ πρώτην φοράν, παρακαλοῦνται νὰ μελετήσουν καλὰ τὸν Κανονισμόν, δημοσιευθέντα εἰς τὸ βον φυλλάδιον τοῦ 1897.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἡ Ἀνθυμμένη Ἀνταριά ἀσπάζεται τὴν Πρωτομαγιάν — ἡ Εὐκρατος Ζώρη τὸ Ἀστὸν τῆς Αὐγῆς — ἡ Γλυκεῖα Ἑλπίς τὴν Μυρσίνην — τὸ Ἀστὸν τῆς Αὐγῆς συγκαίρει τὸν Τσίρ-Τσίρ διὰ τὴν ὥραν του καλλιγραφίαν καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ τον περάσῃ — ὁ Κουταλιανὸς ἀσπάζεται τὴν Μικράν Μάγισσαν — ἡ Δέα τὸν Μόζαρτ — ἡ Ἀλκινόη Διαμαρτίδου τὸν Χ. Β. Σαδοῦκαν — τὸ Χρυσὸν Δέρας τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν — ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία πληροφορεῖ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα ὅτι τῆς ἀρέσει πολὺ ἡ μουσικὴ καὶ ὅτι σπουδάζει πιάνο — ὁ Διογένης Λαέρτιος ζητεῖ τὸν ὄνομα τοῦ Τσίρ-Τσίρ — ὁ δὲ Φιλελεύθερος Ἕλλην τὰρχικὰ τοῦ Λωρυσμένου Τυμφορητοῦ — ὁ Ἀβυσσινὸς Πολεμιστὴς τὸν Χρυσολαμπὴ Ἀστέρα — τὸ Ἡσυχρὸν Ἀεράκι ζητεῖ τὴν ἐπισκεῖαν ἐκείνων, μεθ' ὧν ἔχει ἀνοικτοὺς λογαριασμούς, (ἐννοεῖ βέβαια τὰ Μ. Μυστικά), διότι πρὸς τὸ παρὸν εἶνε πρόσφυξ' τὴν αὐτὴν παράκλησιν πρέπει νὰ κάμω ἐκ μέρους ὧν τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ συνδρομητῶν μου — ὁ Ἀέτος τῶν Ὁρέων παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβε τετράδιον ἀπὸ τὴν Ἠγρῶ, μήπως δὲν ἔλαβε τὸ ἰδικόν του ; — ἡ Σεληνόφωτος Νύξ ἀσπάζεται τὴν Φθινοπωρινὴν Βροχὴν — τὸ Ἀργεῖτικο Πράσσο τὸν Ναυαράδιν Λόντζαν (ὁ ὁποῖος θὰ ἔλαβε τώρα τὸ τετράδιόν του) — ὁ Κεραυνόβολος Ζεὺς τὸν Ἡρώα Γαριβάλδην (ἀσπασμὸς καθυστέρησας) καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ὁ Μινώταυρος τὴν Μέδουσαν καὶ τὴν Δεσποινίδα Ἀδ' ὁ Οἰδίπους Τύραννος τὸν Ὀλύμπιον Δία — ἡ Χρυσωμένη Ἀνατολὴ τὸν Χαλασμὸν Κόσμον — τὸ Πανδαμῶνιον ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ἀρχιζιζανίου καὶ τῆς Εὐτυχόδας

Θρητῆς καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἀσπάζεται τὸν Καρχαρία τοῦ Φαλήρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς, Τρεχαρυενοπούλου (ὕπομνη, τί νὰ γίνῃ !) Σοφὸν Πιτταχόν (ἔσται : εἰς τὴν ἐρωτησίαν του ἀπαντῶ ναι) — Μαγευμένην Ἀκρογιάλιαν (καθὼς βλέπεις, ἀπὸ αὐτὸ τὸ φύλλον) — Κουταλιανόν, Πασχάλιαν (ἔσται : Βράχον τῶν Γλάρων (μὰ διατί μοῦ γράσει τόσον ὀλίγα ;) Χρυσὸν Δέρας, Νέαν Ἑλλάδα (ἔγινε καλὰ ;) Ἐρμητέην (ἀμὴν !) Καρχαρία τοῦ Φαλήρου (καλὴν ἐ-

πάνοδον !) Σαταῦν, Διογένην Λαέρτιον (ἂν ἐνθυμούμαι καλὰ, τὴν ἔσται) — Συννεφώδη Ὀυρανὸς (εἶμαι συμφωνοῦσάτη) — Γεώργιον Κουμάρταρον (τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει, τὸ ἔχει ἄλλος) — Ἀργυρῶν Πανσέλιον (κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον εὐχομαι) — Εὐρυδίκην Ι. Καλογερά (τώρα μάλιστα !) Αὔραν τῆς Ἐνόπτης (ὅλα εἰς τὸ ἴδιον χαρτί !) Τσίον-Τσίον-Τσίον (ἂν εἶνε ἀνάγκη, νὰ τὸ ἀλλάξῃς) — Μινώταυρον (πολὺ παραπονιάρην) — Σοφὸν Σολομῶντα, Τρομάραν (ἔσται) — Κιθαροφῶν Ἀπόλλωνα κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς : 4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24)

πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1.10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς : 1.3.8.12.13.14) πρὸς φρ. 2.50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10^{ος} πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896 ὧν ἑκάστος τιμᾶται : Ἀδέτος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τῶμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3^{ης} Ἰουνίου ἐ.ε.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω, ἐν σελ. 151, προκήρυξιν ἄρχεται ἀπὸ σήμερον ὁ 52ος Διαγωνισμὸς τῶν λύσεων εἰς τὸν ὁποῖον εἰμποροῦν νὰ λάθουν μέγας ὅσοι θέλουν ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας, ἢ ἀντ' αὐτῶν εἰς ἡ μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῶν.

218. Μεταγραμματισμός.

Ποταμὸς εἶμαι Ἀσίας. ἂν ἐν γράμμα μὲν ἀλλάξῃς ἔρπετον εὐθὺς θὰ γίνω θὰ με δῇς καὶ θὰ τρομάξῃς.

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ ἑαυτοῦ Τριανταφυλλάκι

219. Ἀναγραμματισμός.

Κάποιον ἄγιον θὰ ἴδῃς ἂν ὡς εἶμαι με ἀφῆσης κ' ἑνα στρατηγὸν Ρωμαῖον ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστὴν ἀπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαῆλ Τσουβάλη

220. Γωνία.

K + + + + = Πτηνόν.
+ P + + + = Μέρος τοῦ πλοίου.
+ + H + + = Φυτόν.
+ N + + + = Μέλος τοῦ ἀνθρώπου.
H + + = Θεός.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Τσίρ-Τσίρ

221. Ἥτα.

+ . . . + Ἀντικατάστησον τοὺς σταυρούς διὰ γράμματα, ὥστε νὰ ναι γινώσκηται ἐν τῇ πρώτῃ καθέτῃ πρὸς τὰ ἀριστερὰ γραμμῇ τὸ ὄνομα ὕδρου, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ ὄνομα πτηνοῦ, καὶ ἐν τῇ ὀριζοντίᾳ μηνός. Ἀντικατάστησον ἔπειτα καὶ

τὰς σιγμάς διὰ γράμματα ὥστε ὀριζοντίως νὰ ναι γινώσκηται τὰ ἔξῃς :

1, Καρπός. 2, Νῆσος. 3, Ποτόν. 4, Χώρα τῆς Ἀσίας.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ρωμύλου

222-225. Μεταμορφώσεις.

1, Τὸ κλῆμα διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ οἶκος.
2, Τὸ χεῖλι δι' 11 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄφρις.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Χαιμῶντος

224-228. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις :

αὔρα, λαύρα, μέλι, νῆμα, λυκία.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Εὐγενίας

229. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ, τὰ δὲ δευτέρα δένδρου.

1, Μία τῶν Ἀρπυιῶν. 2, Προφήτης. 3, Ἄνθος. 4, Πτηνόν. 5, Νύμφη.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Οἰδίοδος, Τυράντου

250. Ἑλλισοῦμφωνον.

ἡ-ια-ει-ω-ει-ο-αι-οι-οι-ει-α-ει-οι-ο.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Γαληνίας, Θαλάσσης

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 καὶ 15 Μαρτίου 1897.

122. Σύλλας (σι-λα-ς). — **123.** Βήξ, Ἰόηξ.

124. Μῆλον. **125.** Δ **126.** Ρ

ΓΑΡ ΘΩΣ

ΔΑΝΙΑ ΣΑΜΟΣ

ΡΙΣ ΜΙΑΗΤΟΣ

Α

127-131. 1, Ἰωλκός. 2, Ἀδθηρα. 3, Φιλιατρά. 4, Τρίπολις. 5, Προύσα. — **132.** ΠΟΤΙΔΑΙΑ (1, Πολύμνια. 2, Τίγρις. 3, ΔΑΙμων. 4, Αἰθῆνα). — **133.** ΚΥΒΕΛΗ (1, Ροδάκινον. 2, Σοῦσα. 3, Κῦβος. 4, Σκεπη. 5, Βέλος. 6, Καμῆλος). — **134.** ΣΦΙΓΞ, ΤΡΟΙΑ.

(1, Ἀλφειὸς. 2, Φρυγία. 3, Ἰουλιανός. 4, Γίγνωνος. 5, Ἐλβανός). — **135.** Ἀραβία (ἀρα-βία).

— **136.** Σκύρος, Κύρος. — **137.** Ἀπελλῆς. — **138-139.** 1, Μέρος, μέλος, ἔλος, ὄλος, ὄνος, ὄνος, τόπος. 2, Τόπος, ὄνος, ὄνος, ὄνος, ὄνος, ὄνος. — **140-145.** Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς κλῆς σχηματίζονται αἱ λέξεις : Ἡρακλῆς, Μεγακλῆς, Νεοκλῆς, Χαρικλῆς. — **144.** ΠΕΡΣΕΥΣ. (1, Σαπφώ. 2, Αἰνείας. 3, Σῦρος. 4, Ἰσθός. 5, Σθενώ. 6, Πολύγως. 7, Ἰάσων). — **145.** ΓΑΔΥΚΟΝΟΜΗ. (1, ΓΑΔΥκος. 2, Κοράξ. 3, Νος. 4, Μῆλος). — **146.** Ἡ λέξις ἀφῆ (ἀπό-ῆ-ἄφ' ἡ). — **147.** Ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ πέντε, μέρες κοκκινίζει. — **148.** Ἡ πενία νικάται ὑπὸ τῆς προκοπῆς.

ΟΥΑΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται μετ' ἐκείνιμον. Ἐκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.